

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ublegat realiseres mindst 20 m. samme Kvalitet 125 cm. bred 96 Øre pr. m. Ubl. Skjorter 200 Øre i lille og middel Storrelse, stor 225 Øre, svære uldne Herresokker 100 Øre, svært ubl. Flanel 70 cm. bred 65 Øre pr. m. Viskestykker 36 Øre, Væffelhaandklæder 48 Øre, kulorte Lommeterklæder 45x45 cm. 325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog. **SÆKKELAGERET**, Set. Annæ Plads 10. København K.

ÍS VIRKI

keypir góðar, fersksaltaðar lippur — lippurnar mega í salt skjótast mögulegt. — Prísurinn liggur um 50 oyr. kg.

ÍS VIRKI

Hvør vinnandi maður
Hvør vinnandi kvinna
minst ein lut í
Sjóvinnulánsgrunninum.

ÞU SKIPAFELAGIÐ FØROYAR
TÓRSHAVN

TELF.: 171 & 209 — TELEGR.: SKIPAFELAGIÐ

Allir rættir
Føroyingar
taka bert vørur og
ferðast einans við
fórum skipafelagsins.
P/f.
Skipafelagið Føroyar.

Husholdningsskolen.

2 Maaneders Kursus begynder
15. September.

**EPSOM-
BRAND**
TUBBAKKIÐ
EN GROS & DETAIL
N. A. EIDSGAARD

Skjorter

svære, ublegede, realiseres á

200 Øre

stor Storrelse 225 Øre

Et Parti svært Twist-

Lærred

48 Øre

mindste Forsendelse 10 Kr.

Sækkelageret,

St. Annæ Plads 10.
København K.

P/F FISKAVIRKI SYÐRUGØTU

tekur móti fiski til turk-
ingar. Tann, sum vil vissa
sær pláss, eigur at siga
frá í góðari tíð.

Telefon 6.

SHELL

BENZIN ER BEDST

„Ísvirki“
er fiskimannsins, veiðarans,
allir veiðimenn styðja ti
„Ísvirki“!

„Ísvirki“ selur um heystið og háveturin
og kann tí geva besta prís fyri
kalva, býsu, allan flatfisk og
rundfisk.

„Ísvirki“ hevur besta agnið og ísin.
„Ísvirki“ tekur lut í agn- og ísútreiðsl-
unum til veiðarar til „Ísvirki“,
tá ísurin og agnið eru keypt úr
virkinum.

„Ísvirki“ hevur egnan fiskasavnubát, fær
sín egnu fiskaútlutningsbát.

Fiskisavnubáturin fær nú ma-
skinu innsetta og verður liðugur
um eina vikur. Peningurin til
fiskaútlutningsbátin er játtaður.

Báturin skal í gerð og verður
vónandi liðugur til heystar ella
veturs.

Føroyingar eiga at styðja „Ísvirki“, ið
ikki bert kann koma at hava almiklan týdn-
ing fyri prísinn á heimaðisvirkinum, men sum
longu hevur haft, og sum í framtíðini vil hava
hin størsta týðning fyri sluppfiskiskapin við
altíð at kunna útgera fiskiflótan við allarbesta
agnið, ið fáast kann.

Ongantíð ís- og sildatrot heraftir, sigur
hundraðir av túsundum fyri Føroyar um árið.

„Ísvirki“.

Givið út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.

Prensmiðja »Føroya Social-Demokrater, Tórshavn.

Jeg saa Banderkoner, som med
deres Hænder gravede i Jorddyng-
ene, stød dem til Blods mellem Mur-
brokkerne, for de søgte efter skjulte
Skatte.

Ikke Guld eller Sølv, nej det var
langt mere værdifuldt.

En lille Blomst, som hun plantede
i Foraaret, og som hun nu bar bort
som det sidste Minde om det Hjem,
som vi ødelagde — ved at forsvare
det.

Hvis jeg troede paa Gud, vilde jeg
bede en Bøn til ham.

Forskaan mit Land mod at blive
forsvaret

FJERDE DAG

Abels Blod raabte mod Himlen, og
Gud hørte det.

Men vort Blod hørte han ikke, og
vi var Millioner, som Dag for Dag
raabte til ham. Hvorfor kom han
ikke ned til os? Hvorfor kom han
ikke til Smaabørnene, til Hustruer-
ne og Modrene, som bænede ham
om at standse Galekaben?

Skulde vi straffes, fordi vi troede?
Eller er der slet ingen Gud — er
Gud kun en Illusion? Svar, hvem
der tør!

Elsker dine Fjender! Men vi
dræbte dem jo!

Hvor var Jesus — Mildheden —
Barmhertigheden?

Man skal tilgive sine Fjender, men
vi slog jo ihjel?

Hvor var Gud? Havde han vendt
os Ryggen — os — de utilgivelig
dumme?

Jamen vi troede jo — vi troede!
Og Præsterne — Guds Tjenere,
velsignede vore Vaaben!

Flammekasterne, Gasgranaterne,
Kasteminerne, Pigtraaden, Mørser-
ne — og Knivene, som vi havde mel-
lem Tænderne, naar vi sprang ned
i de fjendtlige Skyttegrave og flæn-
sede i Møder og Struber.

Gude Tjenere gik med i Krigen og
talte for os — Guds Vilje ske, i har
intet Ansvar — Gud har Ansvaret,
for han er vor Fader, og han vil be-
lønne Jer, naar I er gode Soldater.

Saa dan talte Guds uniformerede
Tjenere — de som havde Forsøgs-
sens og den guddommelige Mildheds
Symbol paa Frakkekraaven.

Er det ikke en Haan mod Gud at
bære Korset frem i Krigen?

Nej, det var jo kun en Uniform —
Uniformen var Gud, vor Gud — vort
Fædrelands Gud. De andre Landes
Gud havde andre Uniformer.

Man delte Gud, og hvert Land
kaldte sit Stykke for VOR Gud.

Gud kan bruges til alt. Og han
kan bære Ansvaret for alt, derfor er
han Gud. Autoriseret af Staten, an-

vendelig ved Børnedaab, Bryllup og
Begravelser.

Gud maat være stor, naar han saa-
dan kan lade sig mishandle.

Og jeg ser Gud bg de røde Øjne.

Hvad er jeg? Et ubrugeligt Styk-
ke Liv, udelagt af Mennesker. Uden
Glæde, uden Haad, uden Drifter, uden
Tro. En Stump Nerve, der er revet
ud af et Legeme, og som nu ligger
skælvende af Kulde paa Feberens
sollimrende Ørkensand. Alt ram-
mer min blottede Sjæl og hudløse
Hjerne.

En lille Dreng sidder og piller Vin-
ger og Ben af en Flue, et for et —
Stykke for Stykke. Tankeløst, som
skubben han Kugler frem og tilbage
paa en Regnemaskine. Tilslidst dræb-
er han Fluen — af Medlidenhed.

Menneskene holdt Liv i mig — af
Medlidenhed. Men hvad andet er jeg
end en værdiløs mishandlet Flue.

Stykke for Stykke tog Krigen mine
Lemmer, mine Følelser og mine San-
ser. Og fedte mig paa. Var det af
Medlidenhed? De røde Øjnes Medli-
denhed?

Udfødt vandrede jeg paa Jorden ind-
til de røde Øjne forløste mig.

Skrigets Forløsning, den blodrøde
Gniste Forløsning.

Hvad forstaaer I?

Kun den gale, kun den som kender

de røde Øjne, forstaaer mig og den
Sundhed, som ligger bag de Ord som
jeg ikke kan forme.

Hvad er Ord? Raab fra Tomheden!

De udfødt og uudtalte Tanker er
Livet, og Døden er kun et Vejkryds i
Livet.

Gud staar som en Pæl i Vejkryd-
set.

Hvorfor forhindrede Gud ikke Kri-
gen, hvorfor sagde hans Tjenere ikke
til ham at han skulde forbinde dem.

Hvorfor gjorde de det ikke selv,
Børgernes Bøge siger jo — Du maa
ikke slaa ihjel. Kirken klager over
manglende Tro, den siger at Menne-
skene vender sig bort fra den. Hvor-
for ventte den sig ikke mod Menne-
skene, tog dem ind til sig, og traadte
op mod Krigen. De store skabte Kri-
gen, men Kirken er for de smaa —

de smaa som kun længtes efter at
Kirken skulde rejse sig og slaa sin
Kappe om dem, og beskytte dem mod
Mord og Brand.

Hvorfor avigtade Kirken, hvorfor
adled den ikke Gude Bud?

Den sangde — Guds Vilje ske, og
saa rolig til.

Min Fiende var kun en Dreng, han
forstod ikke hvad han saa og gjorde.

Men Præsten derovre velsignede
ham og hans Vaaben og de Mord,

han skulde begaa. Man sendte ham

ud for at kæmpe, men han blev slaat
et ned for mine Øjne.

Hvor kunde Gud nænne det?

Jeg saa hans Hjerte i hans Øjne,
det hamrede i tavs smertefyldt Gru-
— Mord! stod der i dem. Det skreg
mod den Mor som sad hjemme og
bad for ham.

Han dræbte ikke mig, men han
paaførte mig Lidelser som intet Men-
neske kan forestille sig. Hvorfor lod
Gud ham gøre det?

Engang vil jeg møde ham. Jeg vil
række ham min Haand, og han vil
trykke den til sit unge, varme Hjer-
te, som nu har faaet Fred.

Og jeg vil tage hans stakkels knu-
ste Hoved ind til mit Bryst, for han
er min Broder. Og Gud vil smile og
sige at det er Ret.

Hvis jeg kendte en Præst — en vir-
kelig Præst for Mennesker, saa vilde
jeg gaa til ham.

Jeg vilde tale til ham om alle de
syge Tanker, der ormer i min Hjerne
om Tro og Tvivl, og alt hvad jeg har
set. Og om Gud.

Jeg vilde lægge mit Hoved i hans
Skød, og han vilde tale mildt til mig
og sige — Gaa derhen hvor der er
Fred, gaa til Gud. Dit Liv tilhører
ham — bring ham det, læg det for
hans Fødder.

(Fortsættes).